

Arrest

nr. 117 036 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 mei 2012 een eerste asielaanvraag in. Het beroep tegen de beslissing van 28 september 2012 waarbij hem de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, wordt door de Raad verworpen op 3 januari 2013 bij arrest nr. 94 547.

1.2. Op 29 augustus 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 10 september 2013 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een Tamil afkomstig uit J.(...), Sri Lanka, waar u in P. N. (...) opgroeide. U bezit de Sri Lankaanse nationaliteit. In 2001 begonnen u en uw broer G.(...) onder meer wapens te smokkelen voor het LTTE (Liberation Tigers of Talim Eelam, Tamiltijgers) tussen K.(...) en J. (...). In 2007 wist uw broer aan het regeringsleger (SLA) te ontsnappen. Zelf kende u ook problemen met het leger maar werd sedert 2011, na het einde van de oorlog tussen het LTTE en het regeringsleger, met rust gelaten. Toen de man aan wie u eertijds wapens leverde (K. (...) genaamd) werd opgepakt, vreesde u dat hij uw naam aan het leger zou prijsgeven. Op 11/02/2012 is het leger naar uw huis gekomen. U kon ontsnappen maar besliste Sri Lanka te verlaten. Op 22/05/2012 nam u een vlucht van Colombo naar België. Op 23/05/2012 ging u zich aanmelden 'bij de Dienst Vreemdelingenzaken en diende u een eerste asielaanvraag in.

Op 28/09/2012 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen beroep aan op 17/10/2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) kwam op 03/01/2013 tot een identiek besluit. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Bij een controle door de Belgische Autoriteiten op 20/08/2013 werd vastgesteld dat u zich illegaal in het land bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Op 29/08/2013 heeft u daar een tweede asielaanvraag ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Sri Lanka waar u door de autoriteiten van terrorisme beschuldigd wordt. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u twee nieuwe documenten voor. Het betreft een fax van een arrestatiebevel en een fax van een attest dat moet aantonen dat u gehospitaliseerd werd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de Sri Lankaanse autoriteiten omdat u eertijds activiteiten voor het LTTE zou hebben gehad, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RVV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Het CGVS merkte in de beslissing van 28/09/2012 onder meer op dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot mei 2012 in Sri Lanka. Het CGVS merkte ook op dat uw kennis van de situatie in Sri Lanka "volledig ontoereikend" was, wat het CGVS deed besluiten dat ook uw vluchtrelaas hierdoor volledig op de helling kwam te staan. De RW stelde vast "dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat de kennis over het land en regio van herkomst ontoereikend is".

Ondanks de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielrelaas brengt u twee nieuwe documenten aan ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. Het betreft een arrestatiebevel van de Sri Lankaanse politie, afgeleverd op 13/01/2012 en een document dat moet aantonen dat u op 15/01/2012, na een aanval door "invisible armed forces", diende te worden gehospitaliseerd in een hospitaal in Colombo. Echter, na onderzoek van deze stukken moet worden vastgesteld dat het louter faxberichten betreft waarvan de authenticiteit en herkomst op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken op geen enkele wijze gegarandeerd en kan het op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Bij deze stukken kunnen bovendien nog volgende opmerkingen worden gemaakt. Zo is het nog maar de vraag waarom u pas op 29/08/2013 een arrestatiebevel voorlegt dat al meer dan anderhalf jaar oud zou zijn. De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, toont daarenboven aan dat dergelijke arrestatiebevelen te verkrijgen zijn bij de Sri Lankaanse politie die algemeen als bijzonder corrupt bekend staat. Het medisch certificaat dat op 15/03/2012 door een overheidshospitaal in Colombo zou zijn afgeleverd legt u eveneens rijkelijk laat voor. Ook dit document kon u al tijdens de eerste asielprocedure hebben voorgelegd. Bovendien is het niet geloofwaardig dat een

overheidshospitaal in de hoofdstad zou melden dat u diende te worden gehospitaliseerd na een aanval door "armed forces".

Bijkomend kan worden opgemerkt dat u pas op 29/08/2013, of negen dagen na uw aanhouding en uw overbrenging naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas een tweede asielaanvraag heeft ingediend. Dat u pas bij overbrenging naar een gesloten centrum de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, is veelzeggend en toont aan dat u veeleer uit opportunisme gehandeld heeft.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt- om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"De aanvraag van verzoeker werd niet in overweging genomen door het CGVS daar het CGVS meent er geen nieuwe elementen zijn die aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter zou maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 84/3 of voor de subsidiaire bescherming

in de zin van artikel 84/4 in aanmerking komt. Verzoeker is van mening dat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen en dat zijn aanvraag bijgevolg wel in overweging diende genomen te worden.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

' Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) [...]. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS weigert zijn aanvraag in overweging te nemen. Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A - van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de u uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande het asielrelaas van verzoeker

Het CGVS stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Verzoeker wenst hierop te reageren.

Verzoeker is Sri Lanka ontvlucht nadat hij vreesde voor zijn leven. Dat hij steeds eensluidende verklaringen heeft afgelegd en bijgevolg niet begrijpt waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden!

Verzoeker is tevens van mening dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, en dat deze wel degelijk zijn geloofwaardigheid m.b.t. de eerste asielaanvraag versterken.

Hij gaat niet akkoord met bovenstaande stelling van het CGVS en wenst het volgende op te merken.

Verzoeker zijn vorige asielaanvraag is geweigerd omwille van het feit dat men geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker legde bij zijn tweede asielaanvraag verschillende documenten neer om zijn eerste verklaringen te staven, toch weigert het CGVS deze in overweging te nemen, of deze zelfs maar te onderzoeken!

Dat dit echt onbegrijpelijk is voor verzoeker!

Hij heeft er immers alles aan gedaan om deze documenten bijeen te krijgen en te kunnen bezorgen aan de bevoegde diensten.

Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoeker waarom verwerende partij nu weigert hier rekening mee te houden.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij zich in een vicieuze cirkel bevindt: er is nog steeds sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn asielrelaas te staven. Toch blijft het CGVS verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag, zonder zelfs rekening te houden met de nieuwe bewijsstukken.

Het lijkt wel alsof, indien men een eerste negatieve beslissing ontvangt van het CGVS, men gedoemd is om een negatieve beslissing te ontvangen m.b.t. de tweede aanvraag. Zelfs indien men nieuwe elementen en nieuwe documenten naar voor brengt te meer daar deze duidelijk zijn gegronde vrees aantonen!

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst! Zijn leven is er in gevaar ! Hij heeft dan ook het nodige gedaan om de nodige bewijsstukken te verzamelen en heeft een nieuwe asielaanvraag ingediend.

Hij heeft gehandeld naar de bevoegde regelgeving, en is van goede wil.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen en zelfs te weigeren om deze te onderzoeken, louter en alleen omdat verzoeker een negatieve beslissing mocht ontvangen m.b.t. zijn eerste asielaanvraag.

Aldus dient de vraag gesteld worden in welke mate een vreemdeling, van wie niet betwist wordt dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen van diens leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld, geen wettig belang zou hebben een tweede asielaanvraag in te dienen, louter en alleen omdat de eerste asielaanvraag geweigerd werd.

Dat de gegronde vrees in hoofd van verzoeker onderzocht dient te worden!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om dit niet te doen!

b) Aangaande de nieuwe neergelegde documenten

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom de nieuwe neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS.

Het CGVS vermeldt in haar beslissing het volgende : "Echter, na onderzoek van deze stukken moet worden vastgesteld dat het 'louter faxberichten betreft waarvan de authenticiteit en herkomst op geen enkele wijze kan worden nagegaan »

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is en een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." [...]

Verzoeker heeft er alles aan gedaan op zijn asielrelaas te kunnen staven. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel dan ook schendt door geen rekening te houden met de neergelegde documenten!

Waarom volstaan deze documenten niet? Alhoewel verwerende partij stelt de documenten onderzocht te hebben, blijkt dit nergens uit het administratief dossier!

De enige reden die het CGVS geeft, is dat het hier gaat over faxen waarvan de authenticiteit en herkomst "op geen enkele wijze" zou kunnen nagegaan worden.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat het CGVS duidelijk een gebrek aan welwillendheid kan verweten worden.

Waarom zou de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan?! Hebben zij deze documenten wel onderzocht?!

Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat hij in zijn interview dd. 02.09.2013 reeds opmerkte dat de vader van verzoeker de originelen per post zou overmaken. -

Dat het kennelijk onzorgvuldig is van verwerende partij dm deze documenten niet af te wachten en haastig tot een beslissing van niet inoverwegingname te komen.

Verzoeker behoudt zich dan ook het recht deze over te maken aan de bevoegde diensten, van zodra deze in zijn bezit zijn.

Het lijkt wel alsof verwerende partij erop gebrand is geen rekening te houden met de feiten en de asielaanvraag van verzoeker niet te moeten onderzoeken. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het CGVS merkt, terecht, op dat in hoofd van een asielaanvrager de verplichting rust om zijn herkomst en asielrelaas, waar mogelijk, te staven met de nodige documenten.

Verzoeker is van mening dat hij dit ook gedaan heeft!

Bovendien blijkt de onzorgvuldigheid van het CGVS eens te meer uit het feit dat zij melding maken van twee documenten, terwijl verzoeker er drie heeft overgemaakt in zijn asielaanvraag dd. 29.08.2013.

Gelieve in de bijlage de asielaanvraag van verzoeker terug te vinden waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker ook een oproepingsbevel heeft overgemaakt.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij hier rekening mee heeft gehouden.

Dit maakt dan ook een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel ! De bestreden beslissing zou louter en alleen om deze redenen vernietigd dienen te worden!

Ook de opmerking betreffende de zogezegd late indiening van de documenten is hemeltergend!

Verzoeker verklaarde zeer duidelijk dat hij deze documenten pas op 29.08.2013 ontvangen heeft van zijn vader via fax.

Dat hij deze documenten dan ook onmogelijk kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om te kunnen bewijzen dat zijn leven nog steeds in gevaar is in Sri Lanka. Hij heeft alles volgens de geldende regelgeving gedaan.

Dat hij de documenten de documenten zo vlug mogelijk heeft overgemaakt!

Het loutere feit dat hij ze tijdens zijn tweede asielaanvraag indient, mag geen reden zijn om ze niet te onderzoeken!

Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verwerende partij gaat totaal voorbij aan het feit dat de lokale autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar verzoeker, wat nogmaals benadrukt wordt door het feit dat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoeker met een persoonlijke escorte willen repatriëren.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker, indien hij dient terug te keren.

c) Aangaande het "opportunistisch" karakter van zijn tweede asielaanvraag

Het CGVS veronderstelt dat verzoeker uit opportunisme zou gehandeld hebben aangezien hij zijn tweede asielaanvraag heeft ingediend terwijl hij in het centrum voor illegalen verbleef.

Dat deze stelling totaal onaanvaardbaar is en strijdig met de feiten!

Verzoeker heeft een tweede asielaanvraag ingediend omdat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat, indien hij dient terug te keren!

Zoals blijkt uit de documenten die verzoeker neerlegde, wordt verzoeker nog steeds gezocht door de lokale autoriteiten en is zijn leven in gevaar, indien hij dient terug te keren.

Dit wordt eveneens bevestigd door de feiten. Op 26.09.2013 stond er een vlucht gepland voor verzoeker. Deze werd echter geannuleerd omdat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoeker persoonlijk wensden te escorteren.

Dat dit een duidelijk, objectief bewijs levert van het feit dat verzoeker nog steeds gezocht wordt en dat zijn leven in gevaar is.

Deze informatie is bovendien gekend door verwerende partij, doch zij weigeren hier rekening mee te houden.

Neemt men deze procedure nog serieus of wenst men verzoeker gewoon de dood in te jagen?!

Er is geenszins sprake van opportuniteit, verzoeker verdient te bescherming zoals ze bepaald is in de Conventie van Genève.

Meer nog, hij verdient minstens een eerlijk, objectief onderzoek naar zijn asielrelaas en de gevolgen indien hij dient terug te keren naar Sri Lanka!

d) aangaande de "gewijzigde" veiligheidssituatie

In tegendeel tot wat het CGVS stelt, is de situatie in Sri Lanka, zeer onveilig.

Gelieve in de bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het is duidelijk dat voor de Sri Lankaanse asielzoekers hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan financiële hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

Het is bovendien hemeltergend dat verwerende partij dit bevestigd in zijn beslissing zonder dit evenwel op de situatie van verzoeker te toetsen!

De bestreden beslissing vermeldt immers het volgende: "Personen die verdacht worden van banden met de LTTE kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/ of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming."

Het mag duidelijk zijn dat dit het geval is bij verzoeker! Niet alleen legde hij een arrestatiebevel en een oproepingsbevel neer, bovendien vroegen de Sri Lankaanse autoriteiten reeds om een persoonlijke escorte.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert te onderzoeken!

Niet alleen is de beslissing onaanvaardbaar, het CGVS spreekt zichzelf eveneens tegen door te stellen dat verdacht worden van banden met de LTTE inderdaad een risicoprofiel met zich meebrengt en vervolgens te weigeren dit te onderzoeken.

Het rapport "Sri Lanka: Treatment of Opposition Groups, Critics, and Persons with Certain LTTE Links" (juni 2013) stelt het volgende: "Information has been published documenting cases of mistreatment and torture of women and men in detention (police custody or other forms of detention), for reason of their or their family members' alleged former links with the LTTE. Killings have been reported which appear to be politically motivated, targeting persons believed to be LTTE sympathizers. Sexual violence, including but

not limited to rape, against Tamil men in detention has also been reported recently, including reports of cases perpetrated in the post- conflict period."

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de situatie in Sri Lanka !Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties haalde onlangs nog fel uit naar de regering in Sri Lanka.

Mevrouw Navi Pillay hekelt het gebrek aan respect voor mensenrechten en wordt hierbij bijgestaan door verschillende organisaties.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dit wordt bovendien bevestigd door de "Subject Related Briefing"(dd. 21.03.2013), die verwerende partij bij het dossier voegde. Deze stelt immers het volgende: "Wie een kritische positie heeft ingenomen (of inneemt) tegen de regering kan zeker hierover ondervraagd worden. Wie in de ogen van de autoriteiten verdacht kan worden van banden met de LTTE loopt dus uiteraard het risico hierover ondervraagd te worden. Deze personen kunnen in het kader van de PTA ook bijzonder hard worden aangepakt. Het kan zelfs gebeuren dat deze personen op illegale wijze zullen aangepakt worden (zonder "détention order" of FIR) .

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij weet heeft van foltering en bij terugkerende Sri Lankanen met een risicoprofiel. Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is om hier geen rekening mee te houden!

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht omwille van de problemen die hij had met het nationale leger.

Bovendien schendt het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de, zogezegd, gewijzigde veiligheidssituatie.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

3.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tót een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Sri Lanka is nog steeds zeer gevaarlijk en de Sri Lankaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en menselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand- van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka , dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, strookt dit niet met de realiteit. Integendeel de situatie is verergerd.

Bovendien blijkt uit het ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Nederland dat de situatie nog steeds zeer gevaarlijk is voor Sri Lankanen!

DVZ stelde menigmaal in bestreden beslissingen: "Er waren meldingen van mishandeling van repatrianten die (vermeende) banden hadden met Tamil Tijgers en Tamils die in het buitenland politiek actief zijn tegen het Sri Lankaanse overheidsbeleid.. "

Bovendien werd dit eveneens bevestigd in verschillende rechtspraak.

AWB12/24857 wordt het volgende gesteld:

" Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is ' verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet. Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder, gelet op hetgeen hierboven is overwogen, die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt."

Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's- Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: ""De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van, verweerder worden getoetst."

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Nederland heeft een duidelijk standpunt ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen.

Vluchtelingenwerk Nederland publiceerde in de loop van 2013 verschillende Updates waarin, onder andere, het volgende wordt gesteld:

Update nr. 6 van 2013, p 11.:

" In het nieuwe Human Rights World Report dat op 31 januari 2013 is verschenen wordt gesteld dat er voor Tamils met vermeende banden met de LTTE een toename was van het risico om gearresteerd of gemarteld te worden. Teruggekeerde Tamils, waaronder uitgezette asielzoekers, rapporteerden over detentie en beschuldigingen van banden met de LTTE of deelname aan anti-regeringsactiviteiten in het buitenland."

Update nr. 9 van 2013, p 3:

"De IND moet de terugkeer naar Nederland faciliteren van een Tamil die in augustus 2012 uitgezet is naar Sri Lanka."

Update nr. 10 van 2013, p 4:

"De rechtbank is van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie voor terugkerende afgewezen asielzoekers in 2011 en 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht van juni 2010 beschreven periode. Uit de overgelegde stukken (rapporten uit 2012 over de terugkeerders van onder ander Freedom from Torture en Tamils against Genocide) blijkt immers dat er diverse gevallen bekend zijn van Tamils die bij terugkeer naar Sri Lanka gevangen zijn genomen en gemarteld. Het gaat met name om personen die door de Sri Lankaanse autoriteiten verdacht werden 'van eigen betrokkenheid of betrokkenheid van hun familieleden bij de LTTE."

Update nr. 12 van 2013, p 2:

" Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat de personen over wie is gerapporteerd, zich in een andere situatie bevonden dan waarin eiseres zich zal bevinden als zij terugkeert."

Update nr. 19 van 2013, p 9:

" Er zijn veel landenrapporten over de gevaren bij terugkeer voor Tamils . die eveneens ingebracht kunnen worden bij (herhaalde) asielaanvragen voor Tamils."

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

b)Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet. Hij vormt immers een doelwit omwille van het feit dat hij Tamil is en ervan verdacht wordt banden te hebben met de LTTE.

Het persoonlijk karakter wordt bevestigd door het feit dat de Sri Lankaanse autoriteiten een persoonlijke escorte wensen.

Dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in- hoofde van verzoeker, en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft!

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie .

Integendeel zelfs, de Sri Lankaanse overheid slaagt er niet in een betrouwbare indruk na te laten.

Dat verzoeker zich dus niet naar de overheid kan richten, aangezien duidelijk is dat het leger zich laat bijstaan door bepaalde tamilgroepen om alle tamils met banden met LTTE uit te roeien!

Bovendien vormt hij een doelwit! Men gaat er immers vanuit dat verzoeker banden heeft met de LTTE!

Dat het duidelijk is dat verzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen.'

Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet te onderzoeken, , of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt in de bestreden beslissing de opgegeven motivering niet zou voldoen aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Hij betoogt dan wel dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden op welke basis ze is genomen maar kan hierin, alleen al op zicht van de bestreden beslissing, niet worden gevolgd. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. In de bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Verzoeker dient dus aan te tonen dat de nieuwe elementen die hij heeft voorgelegd, de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, of dat er zulke nieuwe elementen aan de orde zijn die de commissaris-generaal had moeten in aanmerking nemen.

2.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen dergelijke elementen aanbrengt, en dat de commissaris-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker aflegde bij zijn tweede asielaanvraag, volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat hij in het kader van zijn vorige aanvraag heeft uiteengezet, met name zijn voorgehouden problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van zijn voormalige activiteiten voor het LTTE, en dat die aanvraag door de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, omdat verzoeker zijn vermeende profiel op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker blijft volhouden dat niet kan worden betwist dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en betoogt dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie zijn geloofwaardigheid met betrekking tot de eerste asielaanvraag herstellen en dat zijn documenten niet werden onderzocht louter en alleen omdat er een negatieve beslissing werd genomen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, maar gaat voorbij aan de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing, met name dat de nieuw aangebrachte stukken ter ondersteuning van zijn asielmotieven faxberichten betreffen waarvan de authenticiteit en herkomst op geen enkele wijze kunnen worden nagegaan, zodat de bewijswaarde ervan op geen enkele wijze gegarandeerd is en zij op zich niet kunnen volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas op te heffen.

Met betrekking tot deze documenten is verzoeker van mening dat deze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wel degelijk herstellen omdat hij er alles aan gedaan heeft om zijn relaas te staven. De eventuele inspanningen die hij zou hebben geleverd om deze documenten te verkrijgen, vormen echter geen maatstaf voor de beoordeling van hun authenticiteit. Waar verzoeker betoogt dat hij niet begrijpt waarom de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan, wijst de Raad er op dat de redenen waarom aan de authenticiteit ervan wordt getwijfeld uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld staan. Betreffende het motief dat de authenticiteit van faxberichten op geen enkele wijze kan worden nagegaan, oordeelt de Raad dat dit niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Voorts wordt met betrekking tot het neergelegde arrestatiebevel gesteld dat het pas op 29 augustus 2013 werd voorgelegd hoewel het al meer dan anderhalf jaar oud is en dat de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd

aantoont dat dergelijke arrestatiebevelen te verkrijgen zijn bij de Sri Lankaanse politie die algemeen als bijzonder corrupt bekend staat. Met betrekking tot het medisch certificaat wordt eveneens vastgesteld dat dit dateert van 15 maart 2012 en dus al tijdens de eerste asielprocedure kon worden voorgelegd, en dat het niet geloofwaardig is dat een overheidshospitaal in de hoofdstad zou melden dat verzoeker diende te worden gehospitaliseerd na een aanval door "armed forces". Verzoeker brengt hiertegen slechts in dat hij de documenten pas op 29 augustus 2013 heeft ontvangen per fax en ze zo vlug mogelijk heeft overgemaakt, maar toont daarmee niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk oordeelde dat het niet duidelijk is waarom documenten die anderhalf jaar oud zijn nu pas worden voorgelegd en dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Voor het overige weerlegt verzoeker voornoemde concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Het is evenmin kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om de komst van de originelen waarvan verzoeker beweert dat deze per post werden overgemaakt, maar die volgens de verwerende partij nog steeds niet zijn toegekomen, af te wachten. De bewijslast rust bij de asielaanvrager, die er in dit geval klaarblijkelijk voor heeft geopteerd de komst van originele stukken niet af te wachten alvorens een herhaalde asielaanvraag in te dienen, hetgeen uiteraard zijn eigen verantwoordelijkheid is.

Verzoeker voert voorts aan dat de onzorgvuldigheid van de verwerende partij blijkt uit het feit dat zij melding maakt van twee documenten, terwijl uit haar asielaanvraag duidelijk blijkt dat zij drie documenten heeft neergelegd. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier, stuk 7 "Documenten", een faxbericht met als opschrift "Department of Health Service" bevindt en een faxbericht van 29 augustus 2013 van 5 pagina's, een eerste deel met als opschrift "warrant of arrest", een tweede deel met als opschrift "summons/notice to an accused person". Verzoeker wil dan wel laten geloven dat dit tweede document moet worden beschouwd als zijnde twee afzonderlijke stukken, maar dit blijkt helemaal niet. Daarenboven blijkt geenszins uit zijn eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4 in het administratief dossier) dat verzoeker meer dan twee documenten heeft voorgelegd, nu hij onder meer bij vraag 17 over de documenten, het volgende heeft verklaard: "*- arrestatiebevel dd. 13-01-2012 (gefaxt door mijn vader op 29-08-2013 naar het centrum in Merksplas). Het is uitgeschreven door de "district judge" in Kayts (in Jaffna) – document van hospitalisatie in hospitaal van Colombo dd. 15-03-2012 (gefaxt door mijn vader op 29-08-2013 naar het centrum in Merksplas) Bewijs dat ik werd gehospitaliseerd.*" Deze vaststelling wordt bevestigd door verzoekers' verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die zich als stuk 4 in het administratief dossier bevindt, waaruit geenszins blijkt dat verzoeker meer dan twee documenten heeft voorgelegd, nu hij onder meer bij vraag 17 over de documenten, het volgende heeft verklaard: "*- arrestatiebevel dd. 13-01-2012 (gefaxt door mijn vader op 29-08-2013 naar het centrum in Merksplas). Het is uitgeschreven door de "district judge" in Kayts (in Jaffna) – document van hospitalisatie in hospitaal van Colombo dd. 15-03-2012 (gefaxt door mijn vader op 29-08-2013 naar het centrum in Merksplas) Bewijs dat ik werd gehospitaliseerd.*" Met betrekking tot deze aangebrachte documenten stelde de verwerende partij vooreerst dat het faxberichten betreft waarvan de bewijswaarde op geen enkele wijze gegarandeerd is het op zich niet volstaat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dit is het determinerende motief voor wat betreft alle stukken die door verzoeker werden neergelegd, los van de vraag of het eerste document nu al dan niet twee onderscheiden documenten betreft, dan wel 1 document bestaande uit verschillende delen. Immers in die optiek toont verzoeker geenszins aan welk belang hij zou hebben bij het afzonderlijk beoordelen van deze twee delen, nu het determinerende motief voor beide delen opgaat. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de beslissing is gekomen om de kwestieuze documenten niet als nieuw element te aanvaarden in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker pas bij overbrenging naar een gesloten centrum de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, veelzeggend is en aantoont dat hij veeleer uit opportunisme heeft gehandeld, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen "*Bijkomend kan worden opgemerkt dat [...]*" in de bestreden beslissing zelf blijkt dat dit een overtollig motief betreft zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van zijn grief.

Verzoeker voert verder nog aan dat hij nog steeds gezocht wordt door de lokale autoriteiten, wat zou blijken uit het feit dat er op 26 juni 2013 een vlucht gepland stond, die echter geannuleerd werd omdat de Sri Lankaanse autoriteiten hem persoonlijk wensten te escorteren. Verzoeker beweert dat deze informatie gekend was door de verwerende partij. De Raad stelt vast dat verzoeker het houdt op blote beweringen die geen steun vinden in het dossier.

Betreffende het motief waarbij de verwerende partij volledigheidshalve verwijst naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka en zij vaststelt dat aangezien verzoeker op geen enkele manier zijn LTTE profiel of zijn bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka aannemelijk gemaakt heeft, niet kan besloten worden dat er in hoofde van verzoeker een risico op vervolging of ernstige schade bestaat, verwijst verzoeker opnieuw naar de neergelegde documenten, waarover zoals uit wat voorafgaat blijkt dat terecht werd geoordeeld dat de bewijsaarde ervan niet gegarandeerd is. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert spreekt de verwerende partij zichzelf dan ook geenszins tegen waar zij eerst op basis van de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van 21 december 2012 aangeeft dat personen die daadwerkelijk verdacht worden banden te hebben met LTTE als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd om vervolgens vast te stellen dat verzoeker er niet in is geslaagd zulks aannemelijk te maken en dus op die gronden geen nood heeft internationale bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers verwijzing naar een passage uit de Subject Related Briefing van 21 maart 2013 over personen die verdacht worden van banden met de LTTE kan in het licht van het voorgaande dan ook geen soelaas brengen. Met zijn verwijzing naar een rapport van de Australische overheid 'Migration Review Tribunal- Refugees Review Tribunal: 'Sri Lanka, Treatment of Opposition Groups, Critics and Persons with Certain LTTE Links (dd. February 2013, amended June 2013)' weerlegt verzoeker evenmin de analyse op basis van de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van 21 december 2012 in de bestreden beslissing, daar het door verzoeker aangehaalde rapport eerder betrekking heeft op personen met een actueel LTTE-profiel, personen die geassocieerd worden met politieke partijen van de oppositie en andere vermeende overheidsopponenten. Nu uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker noch tijdens zijn eerste asielaanvraag, noch tijdens de thans in het geding zijnde tweede asielaanvraag heeft weten te overtuigen van zijn voorgehouden LTTE profiel, noch van zijn bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka en hij evenmin blijkt geeft te beantwoorden aan de overige in het voornoemde rapport weergegeven risicoprofielen, ziet de Raad niet in op welke wijze een verwijzing naar een dergelijk rapport afbreuk zou kunnen doen aan de bevindingen van de bestreden beslissing. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van zijn verwijzingen naar rechtspraak dienaangaande. De verwerende partij heeft verzoekers individuele dossier wel degelijk getoetst aan de algemene situatie in Sri Lanka, doch is genoegzaam tot de conclusie gekomen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de autoriteiten wordt gezocht omwille van zijn LTTE profiel.

Samengevat moet dan ook worden gesteld dat de verwerende partij op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. Verzoeker kan in dit kader dan ook niet dienstig aanvoeren dat hij onder de bescherming van de Vluchtelingenconventie valt.

2.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast wat volgt:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete elementen die aantonen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM aanvoert dan degene die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangebracht. Met betrekking tot de elementen die verzoeker opnieuw aanhaalt, met name zijn problemen met de Sri Lankese autoriteiten omwille van zijn voormalige banden met LTTE, oordeelden zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor asiel of subsidiaire bescherming om reden dat hij voormelde problemen niet aannemelijk maakt. Uit de bespreking die voorafgaat is reeds gebleken dat het door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aangebrachte faxbericht houdende een arrestatiebevel en een attest van hospitalisatie geen afbreuk doet aan de vaststellingen inzake zijn eerste asielaanvraag –met name het feit dat hij zijn vermeende LTTE-profiel en de daarop gebaseerde vervolgingsvrees niet aannemelijk had gemaakt- om reden dat de bewijswaarde ervan op geen enkele wijze gegarandeerd is. Bovendien wordt bij de bespreking in de bestreden beslissing over de huidige situatie in Sri Lanka vastgesteld dat er in verzoekers geval geen reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. Nu de inhoud van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de subsidiaire bescherming inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM, en verzoeker geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot het risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker, kan *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

2.8. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS